

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

5. Conclus. Confeßio socij contra complices & participes in crimine, in maleficorum scelere, si aliam habet præsumptionem adiunctam, vel indicium, aut indicia, facit indicium ad torturam sufficiens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

ad torturam, imò in non exceptis tradunt Doctores nominationem socij efficere, vt Iudex possit inquirere: quantò magis in exceptis? Deinde nostram Conclusionem tenent communiter Doctores, vt docent Clarus loc. citat. vers. Retenta ergo communi Conclusionem. Et ante hunc Ludouic. Romanus in L. Et si certus. ff. ad Syllan. Augustin. ad Angelum Aretin. in tract. malefi. in verb. Fama publica, n. gi. Roland. in cons. 73. lib. 1. & alij alibi.

Ex hac Conclusionem sequitur, quod Iudex habita confessione vnus malefici contra participem criminis, debet cautè inquirere circa nominatum & conuersationem, & indagare an alia reperiantur indicia.

5. Conclus. Confessio socij contra complices & participes in crimine, in maleficorum scelere, si aliam habet presumptionem adiunctam, vel indicium, aut indicia, facit indicium ad torturam sufficiens.

PROBATVR Conclusio ex Gloss. & Saliceto in L. fin. C. de accus. vbi Salicet. dicit in exceptis talem confessionem siue nominationem secundum Doctores facere indicium ad torturam, quam ipse moderatur ex Gloss. citata, si talis nominatio sit cõiuncta cù alia presumptione: & hanc doctrinam Saliceti Doctores in praxi sequuntur, vt testatur Iulius Clarus in q. d. &

q. d. &

q. d. & in specie Alexand. lib. 3. consil. 59. incipiente: Viso themate. Albertus Gandinus loc. citat. Francis. Brunus de indicatijs & tortura loco d. vers. Qualis autem sit modus. Guido à Suzaria, de indicatijs & tortura. num. 49. & ibid. In addit. Ludouicus Bologninus. Hyppolit. Marsil. in cons. 28. nu. 17. & in cons. 130. nu. 42. vbi latè probat ex Alexand. & alijs. Atque hîc pro lectore notandum, quando citantur consilia Marsilij, intelligendum de criminalibus, & non ciuilibus in hac materia.

Circa hanc Conclusionem & alias de confessione socij criminis, secundum Doctores notandum est, ad hoc vt dictum socij faciat indicium ad torturam, requiri, vt in tormentis confiteatur. Sic tenent communiter Doctores: quia cum sit infamis & vilis factus ex confessione proprij criminis, purgandus est talis defectus tortura. Bald. l. vol. cons. 95. Alexand. 5. vol. cons. 152. incipiente. Viso processu, nu. 17. Raphael Fulgos. cons. 173. incipiente. In causa inquisitionis. Marsi. cons. 22. n. 22. & 109. nu. 13 & in pract. criminal. §. Diligenter. nu. 61. Gandinus de quæst. & torment. §. Nunc restat formare. Alberi. in L. fin. C. de accusat. Adde his ea, quæ secundum Baldum, Salicetum, Oldratum, & alios, Iason in L. Cunctos populos. de summa Trinit. & fid. Cath. num. 70. in prima lectura, & in 2. nu. 51. docet infames in criminalibus cum tortura admitti, ad hoc vt
indi.

indiciū faciant ad torturam, in subsidium: quæ communis Doctorum est sententia, vñ infra constabit. & licet Couarruuias lib. 2. variarum Resolutionum, cap. 13. nu. 8. videatur tenere, quod tantum in ciuilibus id obtineat, vt periurium & infamia tormentis purgentur: tamen ipse intelligendus est, quantum ad absolutam probationem: & ita communi non aduersatur, imò maximè fauet. Quia vt Bartol. in L. fin. in fine. ff. de in lit. iurand. vult, quotiescunq; probatio probat in ciuilibus: in criminalibus facit indiciū ad torturam, quod comprobatur Marfi. in pract. d. §. Diligenter. nu. 133. Quod autem socij criminis cum tormentis admittantur, valdè iuridicum est, & in quibusdam locis seruatur. Dicit tamen Chassanæus in consuetudinib. Burgundiæ, in Rubr. 1. se hoc sepe allegasse in curia Franciæ: Curiam tamen non attendere in delictis atrocioribus, quæ fiunt de nocte, & clandestinis: sed admittere, propter difficultatem probationis, probationem sociorum criminis sine tortura, in casibus, quibus socij criminis admittuntur. Seruanda autem in hac re consuetudo loci, vbi ius dicitur, vt tradit Clarus q. cit. Constitutiones Imperiales Criminales Caroli V. quamuis declarent socium contra socium facere indiciū ad torturam, inter alias condiciones, nulla tamen fit mentio, quod debeat fieri nominatio in tortura, vt est videre in articulo 31.

Con-

Concedendum tamen maximè in vilibus personis, Confessionem reddi probabiliore, quãdo examẽ fit in tormentis. 2. q. 1. can. In primis. & 5. q. 3. can. Illi qui. & L. ob carnem. & L. 2. ff. de testib. & in Auth. de test. §. Si verò etiã. Aduertendum tamen pro praxi, non esse necessarium, vt confitens actu tractus sit ad tormenta, modò metu tormetorum confiteatur. Quia confiteri in tormentis, & metu tormentorum, æquiparantur in iure, vt tradunt Bartol. in L. 1. §. D. Seuerus. ff. de quest. Bald. in tractat. de quest. & torm. Guido à Suzaria de iudicijs & tortura. num. 72. & ibid. in addition. Bolognin. & communiter practici. Metu autem tormentorum fit confessio, non solum quando actualiter tortura adhibetur, sed etiã quando est in locum tormentorum ductus ad torquendum, vel præcedunt minæ tormentorum, secundum Angelum ab Aretio in tract. malef. verb. Fama publica. Bartol. in d. L. 1. Gandin. in tract. de malef. in Rub. de questio. & torment. Marsil. in Pract. Criminali. §. Expedita. num. 10.

Sed hîc exurgit dubium.

An ad hoc vt dictum socij faciat iudicium requiratur, vt deponat cum iuramento?

Marsilius in Pract. §. Diligenter. à num. 63. tenet quod sic: & propterea dicit se Bononia
semel

semel liberasse à furca quendam furem, nomine Ludouicum de Parisijs. Eundem sequitur Julius Clarus in d. q. 21. vers. Quæro nunquid ad hoc: & dicit, quod sic semper viderit obseruari. Sufficit autem vt fiat iuramentum, vel ante torturam, vel presente ipso, contra quem deponit, prout seruatur in confrontatione teste Boerio de incis. 319. Marc. Anton. Blancus in tract. de indicatijs, nu. 384. tenet contrarium, vt citant eum Clarus & Menochius lib. 2. de arbitrarij. Iudi. quæst. nu. 60. Tradit Menochius aliorum autoritate praxim esse seruandam: & hoc videtur tenendum. Requirit enim iura & leges iuramentum in teste, qui plene probare debet, quod nõ est in proposito: quare tantus rigor iuris non attenditur. Pro cuius rei confirmatione facit, quod idem Marsil. in eod. §. infra. n. 143. latè probat, testem examinatum sine iuramento facere præsumptionem. Hoc tamen semper faciendum à prudenti & timorato Iudice, qui Deum & iustitiam ante oculos habere debet, vt quando Reus complices, in casibus, quibus tenetur, nominat, eum admoneat, vt propriæ memor salutis, nemini iniuriam faciat, sed bene consideret, quid loquatur, imò & interrogare poterit reum, an in animam & conscientiam suam velit recipere, sic se rem habere: hoc enim induit quasi rationem iuramenti.

Hfe

Hic libet pro nostra materia
mouere dubium.

*An dictum mandatarij solum sine alijs
adminiculis vel indicatijs, faciat indicium ad
torturam contra mandantem?*

EXEMPLI gratia, in presenti crimine inter
maleficos & maleficas sunt homines in-
ferioris fortis, vilis conditionis, mediocri
status, & superioris: Nunc maleficus vilis con-
ditionis & pauper fatetur se grandinem mo-
uisse, ad perdendum frumentum. Ipse est pau-
per, mendicat panem, mallet frumenti co-
piam, quam inopiam: præsumit meritò lu-
dex talem motu proprio non fecisse, sed alio
mandante, vel alijs superioris ordinis. Inter-
rogat de mandantibus vel mandante: Man-
datarius verò reuelat & denunciatur mandan-
tem. An talis denunciatio faciat indicium
solum, ita vt mandans possit capi & torqueri?
Ante resolutionem notandum est, quod man-
datarius potest interrogari de mandante, quã-
do præsumptio est verisimilis, eum fecisse ex
alterius mandato. Deinde aduertendum, et si
mandans non dicatur propriè facere, inter-
pretatiuè tamen, vt Doctores loquuntur, con-
currit. Vnde tenetur de delicto mandatarij,
& punitur eadem pœna regulariter, qua man-
datarius. Bartol. in L. Non solum. ff. de iniu-
rijs.

rijs. §. Si mandato: & est communis opinio, vt
 restantur Albert. Gandinus in tractatu de ma-
 lefic. in Rubrica de pœnis. Iulius Clarus lib. 5.
 §. fin. q. 89. Lancilottus in tractat. de offic. præ-
 tor. in cap. de mandante homicidium. Didac.
 Couarr. in Clement. Furiosus de homicidio.
 Hoc tamen sciendum est, quod quando man-
 dans est potens & seuerus erga eos, mitius pu-
 niendus est mandatarius: quia cùm actio tum-
 minus sit voluntaria, minus in eadem specie
 peccat. Metus enim etsi non tollat, minuit ta-
 men voluntarium.

Respondetur nunc conformiter superio-
 ribus Conclusionibus, quod mandatarij di-
 ctum solum sine alia præsumptione, vel indi-
 cijs non est sufficiens ad hoc, vt mandans pos-
 sit subijci tormentis, vt patet ex proxima Con-
 clusione. Deinde ob aliã rationem, quam po-
 nunt Clarus d. lib. quæst. 21. & Marsil. in §. Di-
 ligenter. num. 39. Quia aliàs esset in potestate
 cuiuslibet hominis scelesti, & vilis personæ, vt
 vir probus subijceretur tormentis: quod esset
 impium & absurdum, & ita dicit Clarus, quod
 viderit semper seruari: hoc tamen modo, vt in
 criminibus exceptis leuiores suspiciones suf-
 ficiant, quàm in non exceptis. Quæ praxis be-
 ne notanda est ad propositum, quod propter
 atrocitatem criminis, & occulti exercitij natu-
 ram, leuiores sufficiãt suspiciones: sicuti etiam
 in hæresi omnium iudicio leuiora argumen-
 ta &

ta & signa, quàm in alijs, acceptantur ad presu-
mendum ex L. 2. C. de hæret. Felin. in cap. lite-
ras. de præsumpt. Lancilott. in d. tract. in cap.
de hæret. num. 8.

Quæstio.

Dicit quispiam, cùm hîc agatur de indi-
cijs, quot indicia requirantur ad torturam?
Respondetur, secundum Doctores, in praxi
ita seruari, quod per vnũ indicium, si sit pro-
ximum, procedatur ad torturam: vt si sit v-
nus bonus testis de visu, vel Confessio extra
iudiciũ, vel res reperta apud reum præsum-
ptum. Atq; etiam duo leuia vnum sufficiens
ad torturam efficiunt, vt Doctores practici,
Lancilott. in d. tract. in cap. de negatione cri-
minis. nu. 29. Marsil. in pract. & alij colligunt
ex Bart. L. fin. ff. de quæst. Quod autem de cõ-
suetudine seruetur, vt propter vnum iudiciũ
Reus tormentis subiiciatur, attestantur Ioan.
Andreas in addit. ad Speculato. in tit. de præ-
sumpt. §. Species. Alexan. lib. 1. cons. 77. Alberi.
in L. Si quis alicui. C. ad L. Iul. Maiest. & hæc
est communis opinio. vt tradunt Clarus li. 5.
§. fin. q. 84. & Marsi. in pract. Criminal. §. Dili-
genter, à n. 177. Animaduertendum est, quod
in materia iudiciorum & torturæ non potest
in omnibus dari certa regula, propter varios
casus emergentes. Ideò Iudicis arbitriũ multa
relinquuntur, an vnum sufficiat indicium, vel
plura, vel quale. Iudicis tamen arbitriũ in hoc
sicut in alijs omnibus, debet esse iuri & æqui-
tati

tati consonum: aliàs non valet, nec debet sequi propriam conscientiam, sed publicam & regulas legum, vt latè Marfil. in pract. loco cit. à num. 27. prosequitur: quia in arbitrijs Iudex debet facere suum arbitrium cum consilio peritorum. Quando enim dicitur aliquid relinqui Iudicis arbitrio, non est is sensus, vt fortasse indocti iudices, & iuris imperiti intelligunt, quod quisque Iudex pro suo sensu & cerebro possit decernere, ita vt pro ratione sit voluntas propria, sed quod Iudex consideratis circumstantijs rerum & personarum, necnon etiam legum decretis, & doctorum sententijs, arbitretur quod iuri & æquitati consonum erit, quando lex expressè de iustitia non statuit. Vnde arbitraria, quæ dantur iudicibus, intelliguntur concedi, secundum mentem legis, & arbitrium intellectus rationis, vt rectè docet Andreas Barbatus in ca. i. de constitut. num. 167. Si autem lex quid certi statuatur in casu, legi standum est. Hinc infertur, illa iudicia maximè quæ leges ponunt, & DD. ex legibus colligunt, obseruanda esse. Deinde breuiter deduco (inferius latius Deo duce probaturus) in materia maleficorum peccare quosdam Iudices Iurium ignaros, qui requirunt tantam copiam indiciorum, vt ex natura & statu istius exercitij, quod occultissimum est, vix vnquam sit, aut esse velit, qui aut accusare, aut denunciare audeat: maximè cum

regulariter omne indicium, secundum communem sententiam, quam etiam Constitutio Criminalis Caroli Quinti in articulo 23. complectitur per duos testes probandum sit: Cùm tamen iura, Doctores, & praxes doctissimarum Curiarum, in enormibus, clandestinis, & occultis, ne crimina impunita maneant, Diuina maiestas grauissimè lædatur, atq; ad iram prouocetur, & Respub. patiat: leuiiores & minores quàm in alijs admittant suspiciones, & minora argumenta seu indicia requirant, vt in probatione sextæ Conclusionis euidenter probabo.

*Questio.
An confessio
confessio de
rege fieri.*

Aliud hîc dubium incidenter soluendum, quod sæpe in praxi occurrit: Casus talis est: Maleficus indicijs sufficientibus, & seruatis seruandis in tortura coram Iudice, notario & assistentibus proprium crimen confessus, deinde de consortibus interrogatus, cùm iure & potuerit & debuerit interrogari, denunciavit duos, vel duas, vel plures: quam confessionem ratam habet, & confirmat, dum est ad banchum Iuris, vt vocant, & sententiam expectat. Sententia lata proceditur ad executionem, & dum est in manibus Carnificis, locum præparatum ad incinerandum intraturus, vel instantia partis denunciatae, vel importunitate admonentium mortis, & urgentium per animæ salutem, vt cogitet, verè, an falsò denunciauerit: reus perturbatus hisce vel similibus

ver-

verbis, dum in extremis militat, vertit se ad
populum, dicens ad Iudicem, vt paululum
expectet, & ait, in præsentia omnium. Rogo
vos omnes, vt mihi ignoscatis, atq; pro anima
mea Dominum rogetis, & quia illos vel illas
denunciaui tanquam participes criminis: ex-
cuso eos, & dico me nihil mali de ipsis scire.
Vel, delatis præsentibus & instantibus respon-
det: habeo vos pro bonis & probis. Quibus
peractis non est amplius locus verbis, sed pro-
ceditur ad executionem. Difficultas nunc est,
an confessio in extremis facta elidat primam
confessionem, in tortura & iudicio factam, ita
vt prior non sit amplius indicium ad tortu-
ram contra denunciatos, iuxta modum in
Conclusionem expositum.

Videtur quod elidat, tum quia confessio
nulla, & non perseuerans, eiusdem censetur
virtutis, apud Doctores: tum quia quilibet in
articulo mortis memor salutis præsumitur.
can. Sancimus. r. q. 7. & Gloss. in cap. literas. de
præsumpt. Quæstio hæc parum apud Docto-
restrita est. Eam in casu furti mouet Marsilius
in pract. Criminali. §. Restat. in principio, &
soluit in partem negantem: & sic etiam in præ-
senti resoluiamus: Non esse standum tali con-
fessione, quæ in extremis fit: & probatur ex L.
Si quis in graui. §. Si quis moriens. ff. ad Syllan.
vbi per illum textum Bartolus & alij dicunt,
quod si aliquis Iudex, constitutus in mortis

articulo, dicit se falsam tulisse sententiam, non statur ipsius dicto, nec ei creditur ad annullandum sententiam: & multis alijs iuribus & allegationibus prosequitur dictus auctor. Preterea eadem solemnitas requiritur in destruendo, quæ exigitur in construendo: nec non etiam eadem solemnitas postulatur in reuocatione actus, quæ in celebratione. Sed talis reuocatio in articulo mortis fit extraiudicialiter, sine debita solemnitate: denunciatio vero facta est seruatis seruandis in iudicio: & actus fortior est, qui fit in iudicio, quam qui fit extrà, iuxta Gloss. receptam in Authen. Generaliter. C. de Episc. & Cleric. Ergo posterior confessio nõ derogat priori. Atq; in maiorem cõfirmationem optima est ratio. Rei cum ducuntur ad supplicium, & sunt in puncto mortis, ad eò concutiuntur timore, & perturbantur angustia necis, vt quasi alieni à mente videantur, & plenum iudicium non habeant, & oppressi mortis timore sunt veluti similes mortuis. Ad hæc: talis persona, maximè si moriatur pœnitens sana mente & ratione, nõ confirmasset primam confessionem factam in tortura, quando sententia danda erat ad banchum iuris: tunc enim conscientiam suam aperuisset, & reuelasset excusando, quod in tormentis timore pœnæ, ad liberandum se à tortura, vel alia affectione mota, denunciaisset tales, tanquam participes criminis, contra

veri

veritatem. Si autem in iudicio persistit in prima confessione, veritatem dixisse, & consensum præbuisse, in primam præsumitur. Quia qui tacet, quando loqui tenetur, & interrogatur, pro consentiente habetur. Ex his similibusque argumentis videtur concludendum, quod in foro exteriori talis excusatio in extremis non elidat primam confessionem: quamvis maximum quiddam apud Deum & homines sit, quod ille reus statim moriturus exculpet, & excuset, quem inculpavit. Quod in contrarium obijcitur, verum est, quod confessio non perseverans, æquiparetur confessioni nulli: hoc tamen intelligitur vsque ad sententiam condemnatoriam. Si reus non perseveret in confessione facta in tortura, non potest condemnari vi prioris confessionis. At alia ratio est post sententiam. Quod verò adducitur: moriens præsumitur memor salutis, verum est, si constanti & sana mente, & deliberato iudicio respondeat, & non perturbetur timore mortis, vel instantia importuna partium, aut sollicitantium. His addo, quod Baldus ait, in tractat. de pace Constantiæ. §. extra quæro. num. 66. qui tractatus habetur in 3. vol. Oceani iuris, fol. 77. quem sequitur Iason. in L. i. ff. Per quam factum erit. num. 16. Non omnis qui moritur, vel est in extremo vitæ constitutus, est Sanctus Ioannes Baptista, licet receperit corpus

Christi. Vndelicet sit aliqualis præsumptio, non tamen tanta, vt multum probet. Ex his duo elicio: Primum, pro Confessarijs, qui talium reorum audiunt confessiones in calibus, quibus socios criminis tenentur denunciare, vt admoneant eos seriò in confessione, ad denunciandum eos, quos in conscientia, ex certa scientia, sepositis omnibus humanis affectionibus, nouerint consortes, Iudici coram notario & testibus, & si quos fortè in tormentis ex odio, inuidia, vel timore pœnæ, vel alia causa cõtra veritatem denunciaffent: reuocent cum eadem solemnitate, ante sententiam. Quia si postea Confessarius reum comitetur ad supplicium, & tunc sæpius inculcando admoneat vt memor salutis, si quem iniuste denunciaffet, eum reuocet, stimulis conscientia ex vna parte, cum mors instet, & ratio reddenda sit: & ex altera anxietate mortis exagitatus facile cõtingere posset, vt totã primam Confessionem in dubium reuocaret. Secundum, vt Iudex nunquam permittat, sententia lata partes accedere ad instandum & molestandum reum, sed si iudicet cõfrontandos, vt loquuntur, id fieri curet ante sententiã pro commoditate. Aliàs si post, quid per importunitatem reuocetur, generatur aliquo modo præiudicium tum iudicio, quod sanctum esse debet, & sine mendacio, tum etiam ipsi reo, qui falsum dixit, aut in falsum consensum dedit, dum loqui debebat,

& ta-

& tacuit, si postea non stet confessioni: Nec etiam secundum leges talis subsecuta reuocatio, vt supra dictum, magni ponderis est, præsertim quando prima confessio fulcitur adminiculis, quæ ipsam probabilem reddunt. Vide ad hanc materiam Constitutionem Criminalem Caroli V. in art. 31. vers. Zum fünfften. Huic resolutioni multum fauet, casus in simili expressus in L. Si quis in graui. §. Si quis moriens. Ad Syllania. vbi non creditur vulnerato morienti, qui in extremis vitæ, exempli gratia, dicit se à Titio vulneratum, nisi potuerit aliter probare. Ex qua lege Angelus ibidem, & Marfilius conf. 5. num. 14. & conf. 109. tradunt dictum morientis facere indicium ad torturam. In contrarium est communis opinio, facere aliqualem præsumptionem, sed non tantam, quæ sufficiat ad torturam. Stephan. Bertrand. lib. 2. conf. 137. & alij multi, quos citat & sequitur Iul. Clarus lib. 5. quæst. 21. Vnde Constitutiones Criminales Caroli V. in art. 28. determinant, quòd sermo morientis, si quem denunciet, aliquod faciat indicium.

Cum in crimine maleficiorum denunciantes sæpè sint varij in confessione, dubitatur merito: Cui confessioni standum?

HAEC quæstio si in generali tractetur, intricatissima est, & eam ad longum ex re-

centioribus tractant, Didacus Couarr. lib. 2. variarum Resolut. cap. 13. Anthonius Gabriel, Romanus li. 7. communium Conclusionum, conclus. 26. 27. 28. 29. & seq. Iul. Clar. lib. 5. Sententiarum iuris. §. fin. & latissimè Menoch. lib. 2. de arbitrarijs Iudic. qq. casu. 108. Sed omissis alijs, quantum ad nostrum propositum, sit

Prima Conclusio. In crimine hæresis & negotio fidei, si quis de seipso testificetur, & de alijs, etiam si ex interuallo fuerint contrariæ testimonia prolata, nihilominus statur illi testimonio, quo hæresis reuelatur, etiam si prius testimonium iuramento sit firmatum, & hæresin non detegat, secundum verò detegat, secundo potius statur: ex textu & Glos. c. Accusatus. §. licet, de hæret. in 6. Felin. in ca. Cum in tua. col. 2. de testib. Menoch. loc. cit. num. 13. Couarr. vbi supra num. & alij ab eo citati, Ratio redditur à Repertorio inquisitorum in verbo. Testes. Couarru. & Menochio: Notam horrendum crimen, in perniciem Christianæ religionis, omninò maneat occultum. Vbi tamen seruanda est consideratio d. §. licet, vt ex manifestis indicijs appareat, talem non ex animæ leuitate, vel odij fomite, seu pecuniæ corruptione, sed zelo fidei & religionis suum testimonium corrigere, ac quod reuelat, reuelare. Et hoc est priuilegium concessum in fauorem fidei & religionis. Tantus enim

enim est fauor fidei, vt quamuis in alijs criminibus in dubio tutius sit nocentem absoluere, quàm innocentem condemnare: in hæresi tamen & negotio fidei, in dubio quis præsumitur hæreticus, quantum ad condemnationem pœnitentiæ imponendæ in foro Ecclesiæ, pro vtilitate animæ. Franciscus Squillacens. de fide Catholica. cap. 34. Glossa, & Immolen. ab eo citati. Iosephus Mascardus de Probationibus, volum. I. Conclus. 495. num. 8. & alij, quos ipse citat.

Secunda Conclusio. Quod de hæresi & negotio si dei dictum, quantum ad testium varietatem, idem seruandum est in crimine maleficorum. Tum, quia eadem ratio multo fortius in hoc crimine militat: Cùm hoc crimen maleficorum omni crimine sit atrocius, maximeque sit in perniciem Christianæ religionis, plurimaque mala in Rempubl. redundent, si lateat: Tum, quia crimē maleficorum omnium iudicio refertur ad hæresin: Tum quia omni tempore, Inquisitores seruârunt modum probandi & detegendi hoc crimen à canonibus præscriptum pro hæreticis. Vt est videre apud Doctores mallei malefic.

Syluestr. Bartholom. Spineum,
Nicolaum Iaquerium,
& alios.

6. Con-